

у деведесетим годинама трабуњала о „леgitимним аспирацијама“ на Албанију и премда је у првој деценији нашега века отпочело отворено натапање те земље италијанским утицајем, отварањем консулата, трговачких агентура, школа, болница и оснивањем паробродских друштава; што се за време Светскога Рата Италија наметнула била за јемца „независности“ Албаније, и што је одмах по слогу Аустро-Угарске ставила била своју шапу на Валону, то показује да је „Ариутлук“ исто тако предмет политике на Консулти само у другом њеном скривеном „фаху“, као, рецимо, Еритреја или Либија. Африканске су области биле њен непосредни циљ. На њима је нада свијала своје гнездо, да би могла скретати овамо масе исељеника које је преживели начин рада у пољопривреди гонио преко велике воде и да би без стране утакмице могла бацити овамо масе робе, коју производи њена не претерано развијена индустрија. А Албанија је само средство ка циљу. Има ли једном Италија, да се послужимо анексионистичким фразама, Валону са њеним залеђем „чврсто у руци“, онда је лака работа дугометним топовима и минама затворити пролаз Отранта, који је широк само 73 км. Претворени у таге *clausum* Јадрани играју тада за Италију ону исту важну улогу ненадмашног ратног пристаништа, какву би Црно Море имало за Русију да је Цариград са Дарданелима подлегао њеном освајачком надирању. Обрнута том циљу, сва тежња Италије излази на то, да се уклопа на источној обали Јадрана како би била што јаче обезбеђена од напада и у вези са тиме албанско је питање само један део Јадранскога питања у опште, које задаје